

ИВ. КИРИЛОВ: ПО РУМАНИЯ — ПОВЕСТ.

V

Здрача се, допжлнят саката Добриян наля последно бакраче и сакжта преля, ала той не преставаше да заема ред на стубеля, да помайва кутеля в ржка, само и само да забави тржгванието, че Рада я нема.

За влюбения минутите на очакванието сж часове. А на Добриян се струваха години.

Замислил какво да направи за да дочака водоносците на бащината си чета. той мина на бжрзо край саката пред другаря си, бутна чепа и до като забележат другарите, че чепа е паднал — саката се изпразни.

Разтjохкаха се водоносците, погжлчаха че не сж гледали добре и пак почнаха да я пжлнят.

Добриян ги разприказва и пжрви занесе котел вода за да им покаже, че той е готов да помага.

Радоста му беше голема: пжрво той остана незабележан за сторената пакост и второ печелеше време до като пристигне Рада.

До като напжлнят втори котел задржнкаха саки от кжмнивите на Исмаил бег.

Дсчул траканието на празните саки — Добриян се оттегли под големия кавак в тжмната сенка и с разтjупано сжрдце погледваше напред.

Луната бе изплувала над джрветата около стубеля и осветяваше пжтя, що извива край кавака. Колкото край кавака в сенката бе тжмно — толкоз пжтя се белееше по ясно.

Саките на Исмаил бег приближаваха.

Добриян застанал до кавака надникна; — Пред пжрвата сака му се зярна, че вжрви Рада.

Заджхаха се гжрди, разлюляха се краката му, а очите секаш нещо премрежи. Гледа и не вижда; потжрка си очите с пржсти и пак надникна напред.